

ASPECTEN VAN HET
KONINKRIJK VAN GOD

Hugo Bouter

ASPECTEN VAN
HET KONINKRIJK
VAN GOD

*Een studie over het karakter van het Koninkrijk
van God in het heden en in de toekomst*

Aspecten van het koninkrijk van God

*Een studie over het karakter van het Koninkrijk van God
in het heden en in de toekomst*

Deel 3 van de brochurereeks 'Bestudeer de Schriften'

Auteur: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2006 Boeken om de Bijbel, Gouda
Tweede editie: 2022 OudeSporen online uitgeverij
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN ISBN/EAN 978-90-70926-48-9
NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Hoor, mijn geliefde broeders, heeft God niet de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben.'

Jakobus 2:5

Inhoud

Woord vooraf	9
1. De koning en zijn metgezellen	11
De Heer der heerlijkheid	11
Arm en toch rijk	13
Huidige en toekomstige rijkdom	15
Erfgenamen van het Koninkrijk	17
2. Het koninkrijk komt nog	19
Het Vrederijk	19
Zie, uw Koning komt!	23
De dag van Christus	28
Een voorproef van het Koninkrijk	31
3. Het koninkrijk nu en straks	35
Het Koninkrijk in deze tijd	35
Het beërven van het Koninkrijk	38

Woord vooraf

Het 'Koninkrijk van God' is een veelomvattend onderwerp en wij kunnen binnen het raam van deze brochure niet op alle aspecten ervan ingaan. Er valt te denken aan verschillende vragen en thema's. Wat bedoelt Jakobus bijvoorbeeld, als hij zegt dat God de armen naar de wereld heeft uitverkoren om erfgenamen te zijn van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben?

Deze uitspraak roept een aantal vragen op. Wanneer heeft God deze belofte gedaan? Is ze al in vervulling gegaan? Hebben wij ons erfdeel dus al ontvangen? Met andere woorden: Is het Koninkrijk een *huidige* realiteit, of is het nog *toekomstig*? En verder: Hoe ziet dit Koninkrijk eruit? Is het geestelijk, hemels van aard, of draagt het een *aards* karakter? Op deze en soortgelijke vragen zullen wij proberen een antwoord te geven aan de hand van het onderwijs van de Schrift.

Ik ben dankbaar dat nu een tweede druk van deze uitgave kan verschijnen. Moge de Heer het zegenen.

Gouda, voorjaar 2022

H. Bouter

1. De koning en zijn metgezellen

De Heer der heerlijkheid

In Jakobus 1 zien wij God als de Vader van de lichten, de Oorsprong van de schepping en de Bron van het leven. Wij hebben ons leven aan Hem te danken, niet alleen het natuurlijke leven, maar ook het nieuwe leven dat ons in de wedergeboorte wordt geschonken. Dit leven uit God, dat ons in en door Christus wordt meegedeeld, zullen wij straks in al zijn volheid bezitten. Het zal ons sieren als een heerlijke kroon, de kroon van het leven (Jak. 1:12).

Maar in Jakobus 2 wordt onze blik gericht op **Christus**, en wel als 'de Heer der heerlijkheid', de rechtmatige Bezitter van alle dingen in hemel en op aarde. Als zodanig is Hij het heerlijke Middelpunt van het Koninkrijk, dat God aan de Zijnen heeft beloofd. God geeft ons niet alleen een **kroon**, maar ook een **troon** (Jak. 2:5).

Deze titel van Christus, 'de Heer der heerlijkheid', vinden wij in het eerste vers van Jakobus 2: 'Mijn broeders, heb het geloof van onze Heer Jezus Christus, de Heer der heerlijkheid, zonder aanzien des persoons'. De naam komt ook voor in 1 Korinthiërs 2. Toen Christus

in zwakheid werd gekruisigd door de oversten van deze wereld, terwijl Hij als de schijnbaar Machteloze in de dood ging, bleef Hij toch 'de Heer der heerlijkheid' (1 Kor. 2:8). Hij was immers uit de heerlijkheid neergedaald. Hij was de Heer uit de hemel en Hij kon alle dingen Zijn eigendom noemen, zelfs in Zijn vernedering op aarde.

Maar de benaming 'Heer' ziet vooral op de positie die Hij na het kruis en de opstanding inneemt. Hij is door God 'tot Heer en tot Christus' gemaakt (Hand. 2:36). God heeft Hem als Mens verheven aan Zijn rechterhand en Hem gesteld tot *Hoofd* boven alle dingen (Ef. 1:20-22). Daarom zegt de Heer aan het eind van het evangelie naar Mattheüs: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde' (Matt. 28:18).

De verworpen Messias is de Koning der koningen en de Heer der heren. Hij is de Heer der heerlijkheid. Als de eeuwige Zoon kon Hij alle dingen Zijn rechtmatige deel noemen, maar Hij heeft ze nu ook *als Mens* tot Zijn eigendom gemaakt. Hij is *als Mens* ingegaan in de hemelse heerlijkheid die Hij *als Zoon* reeds bezat vóór de grondlegging van de wereld. De Heer der heerlijkheid is een Mens: dat is het wonder van deze naam van Christus.

Arm en toch rijk

Maar wat is het gevolg daarvan voor ons, die met Hem verbonden zijn, die één zijn met de Heer der heerlijkheid? Dit: dat Christus ons met Zich meeneemt in de heerlijkheid die Hij door Zijn werk heeft verworven. Hij is Mens geworden om Zijn heerlijkheid met mensen te kunnen delen, en Zijn verlossingswerk is de rechtvaardige grondslag voor de vervulling van dit voornemen.

De Heer der heerlijkheid is *arm* geworden om ons *rijk* te kunnen maken; zo zegt de apostel Paulus het in 2 Korinthiërs 8:9. Christus was rijk, Hij troonde in de heerlijkheid van de hemel en bezat alle schatten van de hemel. Maar Hij is arm geworden. Hij is Mens geworden en Hij heeft Zichzelf vernederd tot de dood van het kruis. Hij heeft alles verkocht wat Hij had, om ons te kunnen kopen (Matt. 13:44-46). Hij wilde arm worden, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden, opdat wij Zijn rijkdommen zouden beërven. Hij wilde Zichzelf vernederen, opdat Hij ons zou kunnen meenemen in Zijn verhoging.

Wat een blijde boodschap is dat voor armen! Christus is juist voor *armen* gekomen om hun het evangelie te verkondigen (Matt. 11:5; Luk. 4:18). Hoewel Hij niets op aarde bezat, zelfs geen plaats waar Hij het hoofd kon neerleggen, kon Hij toch velen rijk maken. En zo is het ook met de apostelen gegaan. Paulus noemt als een van de kenmerken van Gods dienstknechten: '(...) als arm, maar velen rijk makend; als niets hebbend en toch alles bezittend' (2 Kor. 6:10).

Dat is de wonderlijke paradox, waar Jakobus ook over spreekt: aan de ene kant arm te zijn, en aan de andere kant toch alles te bezitten en zelfs anderen in die rijkdommen te laten delen! Jakobus zegt het zo: ‘Heeft God niet de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof’. Daar vinden we het geheim. Het gaat om rijkdommen die *door het geloof* ons deel worden, door het gelovig aanvaarden van het Woord van God. Het gaat om *geestelijke* bezittingen, die ons door het geloof in Christus worden geschonken.

De evangelist Lukas zegt het weer iets anders. Hij gebruikt niet de uitdrukking ‘rijk in het geloof’, maar ‘rijk in God’ (zie Luk. 12:21). Hij legt er de nadruk op dat we de rijkdommen van het geloof bezitten in een Persoon: niemand minder dan God Zelf, die wij door Christus als onze Vader hebben leren kennen. De rijkdommen van de gelovige liggen verankerd in God Zelf. Wat een zekerheid geeft dat! Niemand kan ons de geestelijke rijkdommen afnemen, die wij bezitten door het geloof in de levende God. In Lukas 12 spreekt de Heer over ‘een schat in de hemelen’, die onaantastbaar en onvergankelijk is. Geen dief kan erbij komen, geen mot kan ze bederven. Deze rijkdom is van een geheel andere orde dan de eigendommen die hier op aarde worden verzameld. Het gaat om *eeuwige* en *hemelse* zegeningen, die wij in God en in Christus bezitten.

Hieraan zijn belangrijke consequenties verbonden voor de praktijk van ons geloofsleven. Want waar onze schat is, daar zal ook ons hart zijn. Ons hele denken, ons hele leven is gericht op wat wij waardevol achten. Als onze rijkdom zich op de aarde bevindt, dan zullen wij de *aardse* dingen bedenken. Maar als onze rijkdom in de hemel is, dan zal ons hart ook daarnaar uitgaan. Dan zullen wij de dingen bedenken

die bóven zijn, waar Christus is, verborgen in God. Dan zullen wij de rijkdommen zoeken, alle schatten van wijsheid en kennis die in de hemelse Christus verborgen zijn (Kol. 2:3; 3:1-4).

Huidige en toekomstige rijkdom

Jakobus spreekt echter over tweeërlei zegen: *nu* heeft God ons rijk gemaakt in het geloof, maar *straks* schenkt Hij ons de zichtbare rijkdom van het Koninkrijk. Dit houdt verband met de verwerping van de Koning, met het feit van Zijn afwezigheid op aarde. Wij leven in de tijd van Christus' verwerping en wij verwachten Zijn terugkeer, waarna Hij Zijn rijk zal oprichten.

Maar in afwachting daarvan bezitten wij nu al een *hemels* deel, omdat wij met de Heer in de hemel verenigd zijn. Dat bedoelt Jakobus als hij zegt dat God de armen naar de wereld heeft uitverkoren om (1) rijk te zijn in het geloof, en (2) erfgenamen te worden van het Koninkrijk dat Hij heeft beloofd aan hen die Hem liefhebben. Onze rijkdom is nu dat wij met de verworpen Heer verbonden zijn en in Hem een *hemels* deel bezitten. Onze schatten zijn te vinden in de verheerlijkte Christus, aangezien Hij als Mens is verhoogd aan de rechterhand van God. Wij zijn in alles rijk geworden in Hem, zegt de apostel Paulus (1 Kor. 1:5).

Die rijkdom is ons deel *door het geloof*. Dat principe is van groot belang. Onze rijkdom is nog niet zichtbaar en tastbaar. Wij zijn

rijk in het geloof! Door het geloof weten wij ons verbonden met de verhoogde Christus. Door het geloof richten wij ons oog op Hem en op de hemelse rijkdommen die wij in Hem bezitten. Door het geloof zien wij de dingen die men niet ziet en die eeuwig zijn. Zo zien wij Jezus gekroond met heerlijkheid en eer; zo zien wij de Onzichtbare (2 Kor. 4:17-18; Hebr. 2:9; 11:27).

Maar Christus zal terugkomen. Hij is opgenomen in de hemel 'tot op de tijd van de herstelling van alle dingen, waarvan God sinds oude tijden gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten' (Hand. 3:21). Hij wacht in de hemel tot Hij orde op zaken zal stellen hier op aarde, waar Hij verworpen is. Hij wacht totdat Zijn vijanden gelegd worden tot een voetbank voor Zijn voeten, en Hij Zijn heerschappij zal kunnen aanvaarden.

En wij wachten met Hem en zien uit naar Zijn verschijning. Nu is het de tijd om met de verworpen Christus te lijden, maar *straks* zullen wij met Hem verheerlijkt worden. Nu is het de tijd om te verdragen en te volharden, maar *straks* om met Hem te regeren (Rom. 8:17; 2 Tim. 2:12). Zolang Hij nog niet is gekomen, dragen wij de smaadheid van een verworpen Christus, terwijl wij ons tegelijkertijd verblijden in het hemelse deel dat wij in Hem bezitten – nu Hij door de hemel is opgenomen.

Wanneer Hij terugkomt, zullen wij dat hemelse deel, dat wij nu alleen door het geloof kennen, in volmaaktheid in bezit nemen. Maar daarnaast zullen wij ook een *aards* deel uit Zijn hand ontvangen: het Koninkrijk dat Hij hier op aarde zal oprichten. Want Hij is niet alleen de Erfgenaam van alle dingen in de hemel, maar ook van alle dingen op de aarde. En wij zullen met Hem regeren. Christus zal

Zijn koninklijke macht delen met degenen die met Hem hebben volhard in de tijd van Zijn verwerping.

Erfgenamen van het Koninkrijk

Dit vraagt uiteraard nader onderzoek, waarbij wij ons vooral zullen concentreren op de volgende twee vragen:

1. Is het Koninkrijk toekomstig?
2. Is het een aards rijk?

Het 'Koninkrijk van God' is een veelomvattend onderwerp en het is duidelijk dat wij binnen het raam van deze studie niet op alle aspecten ervan kunnen ingaan. Voor ons is nu van belang wat Jakobus bedoelt als hij zegt dat God de armen naar de wereld heeft uitverkoren om erfgenamen te zijn van het Koninkrijk, dat Hij heeft beloofd aan hen die Hem liefhebben. Wanneer heeft God die belofte gedaan? Is ze al in vervulling gegaan? Hebben de erfgenamen hun erfdeel dus al ontvangen? Met andere woorden: Is het Koninkrijk een *huidige* realiteit, of is het nog *toekomstig*? En in de tweede plaats: Hoe ziet dit Koninkrijk er uit? Is het geestelijk, hemels van aard, of draagt het een *aards* karakter?

2. Het koninkrijk komt nog

Het Vrederijk

Wij laten het punt van het beërvan van het Koninkrijk even rusten, om eerst na te gaan wat de Schrift zegt over de komst van het Koninkrijk. Wij hebben aan het begin van deze studie gezegd,

dat Christus als de Heer der heerlijkheid het Middelpunt, het Centrum van het Koninkrijk is. En dat verschaft ons in feite de sleutel die wij nodig hebben voor de beantwoording van de vraag of het Koninkrijk al dan niet gekomen is. Want de tegenwoordigheid van de Koning Zélf bepaalt of het Koninkrijk er is, of dat het nog moet komen!

Hierbij gaat het niet om Gods regering in het algemeen, en ook niet om de theocratie zoals die in het Oude Testament te midden van het volk Israël gestalte heeft gekregen (die theocratie was afgezien van het menselijk falen een type van het komende Koninkrijk). Ongetwijfeld heeft God altijd alle dingen in Zijn hand gehad. Hij regeert, en alles draagt uiteindelijk bij aan de vervulling van Zijn plannen. Met het 'Koninkrijk van God' bedoelt de Schrift echter een staat van zaken waarbij God niet achter de schermen regeert,

maar Zijn koningschap op een voor iedereen zichtbare en manifeste wijze uitoefent – en wel door middel *van een Mens*, door de Zoon des mensen die Hij daartoe heeft aangesteld.

Het bewijs hiervoor vinden wij in de eerste plaats in het boek Daniël, dat de geschiedenis van de grote wereldrijken behandelt, nadat de theocratie in Israël menselijkerwijs gesproken voorgoed gefaald had. Gods plannen kunnen echter niet falen. En Hij zal Zijn heerschappij niet tot Israël beperken, maar die in het Vrederijk zelfs uitstrekken tot de einden van de aarde.

In Daniël 2 zien wij de geschiedenis van de vier wereldrijken (het Babylonische, Medisch-Perzische, Griekse en Romeinse rijk) eerst vanuit *extern* oogpunt. Ze wordt in een droom bekendgemaakt aan Nebukadnezar zelf, het hoofd van het *eerste* en belangrijkste rijk dat de tijden van de volken inluidde. Daniël 2:44 spreekt over de *laatste* vorm van het vierde, het Romeinse rijk: die van de voeten en de tien tenen, deels van ijzer en deels van leem. Dit is in feite een extra (een vijfde) vorm van dit rijk, waarin het Romaanse element vermengd is met het Germaanse. In deze vorm heeft het in zekere zin verborgen de afgelopen vijftien eeuwen voortbestaan en zal het – wellicht binnenkort – in zijn definitieve profetische gedaante verschijnen, nl. als een statenbond met tien koningen onder aanvoering van het hoofd van het hersteld Romeinse rijk (vgl. hiermee de tien horens van Daniël 7 en het beest met de tien horens van Openbaring 13 en 17).

Maar in Daniël 7 wordt dezelfde geschiedenis vanuit een ander gezichtspunt behandeld, vanuit *intern* oogpunt. Hier gaat het vooral om de positie *van de heiligen* in verbinding met deze rijken en met het

daaropvolgende Godsrijk! Hier wordt de droom dan ook rechtstreeks aan Daniël, één van deze heiligen, geopenbaard. In dit hoofdstuk blijkt dat de macht in handen gegeven wordt van de *Mensenzoon*, wanneer Hij komt op de wolken van de hemel. Het is zonneklaar dat dit niet Christus' komst in vernedering op aarde is, maar Zijn terugkeer met grote kracht en heerlijkheid – zoals de Heer die ook aankondigt in de evangeliën, o.a. in Mattheüs 24:30 en 26:64.

De Mensenzoon, die ongetwijfeld dezelfde is als de Steen uit Daniël 2, ontvangt de heerschappij uit Gods hand wanneer de wereldrijken geoordeeld en opzijgezet zijn. Hij regeert namens 'de Oude van dagen', en het Nieuwe Testament zegt dat Hij het Koninkrijk weer zal overgeven aan God de Vader, wanneer Hij tenietgedaan zal hebben alle heerschappij en alle macht en kracht (1 Kor. 15:24).

Wat echter zo bijzonder is in Daniël 7, is de positie *van de heiligen* in verbinding met dit koningschap van de Zoon des mensen. In de uitlegging van de droom wordt Daniël nadrukkelijk te verstaan gegeven dat *de heiligen* het koningschap zullen ontvangen (Dan. 7:18,22). Hier ontvangt de Zoon des mensen het koningschap dus niet alleen (zoals dat in de droom zelf gebeurt), maar staan de heiligen in het centrum van de belangstelling als de erfgenamen van het Koninkrijk.

Wat is de verklaring van deze schijnbare tegenstrijdigheid? De oplossing is eenvoudig deze: de Zoon des mensen zal niet alléén regeren, de heiligen regeren *met* Hem. Christus is de Erfgenaam, Hij ontvangt het Koninkrijk uit Gods hand. Maar de heiligen ontvangen het met Hem, omdat zij de mede-erfgenamen zijn. Zij zijn, zoals

Jakobus zegt, door God uitverkoren om erfgenamen te zijn van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan degenen die Hem liefhebben.

Dit stemt overeen met wat Openbaring 20 ons meedeelt over de Christusregering. Van al de heiligen die deelhebben aan de eerste opstanding (gelovigen zowel uit Israël als uit de volken, alsook degenen die behoren tot de bruidsgemeente) wordt daar gezegd: '(...) en zij leefden en heersten met Christus duizend jaren (...) en zij zullen met Hem heersen, de duizend jaren' (Openb. 20:4, 6).

Deze hemelse heiligen zijn daar waar Christus is. Zij omringen de Koning als Hij komt om Zijn heerschappij te aanvaarden, en zij delen in Zijn koninklijke macht. Het Koninkrijk is aan hen beloofd, niet op grond van enige verdienste van hun kant, maar omdat zij in en door Christus de voorwerpen van Gods liefde zijn en daarom die liefde kunnen beantwoorden. Zij ontvangen het Koninkrijk als een bewijs van Gods gunst en goedheid. Daarom worden zij ook gelukkig geprezen (Openb. 20:6).

Het behoeft verder geen betoog dat het Koninkrijk in deze uiterlijke vorm, ter vervanging van de macht van de wereldrijken over deze aarde, nog toekomstig is. Het is juist de fout van de kerk van Rome geweest dat ze deze macht voortijdig aan zich heeft willen trekken. Het is nu niet de tijd om te heersen, maar om met Christus te lijden. Straks komt de tijd om met Hem te regeren, niet als gevolg van ónze pogingen om het Koninkrijk te vestigen, maar door een duidelijk ingrijpen van Zijn kant: Zijn persoonlijke, zichtbare wederkomst om de wereldse machten te oordelen en het Godsrijk op te richten. Pas dan zal de hemel kunnen jubelen dat 'het Koninkrijk der wereld van onze Heer en van Zijn Christus gekomen is' (Openb. 11:15-18).

Zie, uw Koning komt!

Het Koninkrijk komt pas (1) als de Koning is teruggekomen, en (2) als de heiligen zijn opgestaan en met Hem in heerlijkheid zijn verschenen. Dit blijkt ook als wij luisteren naar het onderwijs dat wij in de evangeliën vinden over het Koninkrijk Gods. Zowel Johannes de Doper, de heraut van de Koning, als de Heer Jezus Zelf predikten dat het Koninkrijk *nabij* gekomen was. En inderdaad was het ‘midden onder hen’, in de Persoon van de Koning (Luk. 17:21). Maar de feitelijke komst ervan was afhankelijk van de aanneming of de verwerping van de Koning.

Welnu, we weten hoe het gegaan is. De Koning kwam tot Zijn volk, zachtmoedig en nederig en als een Heiland, maar Hij werd verworpen. Hij werd naar het kruis verwezen; dat is de reden dat het Koninkrijk is uitgesteld tot de wederkomst van de Koning. Dezelfde menigte die bij de intocht in Jeruzalem uitriep: ‘Hosanna voor de Zoon van David! Gezegend Hij Die komt in de Naam van de Heer!’, riep niet lang daarna: ‘Laat Hij gekruisigd worden!’ Israël verwierp zijn Messias en daarom is het Koninkrijk, dat in de Persoon van de Koning tot hen kwam, van hen weggenomen. Jeruzalem zou alleen gelaten worden en de stad zou Hem niet meer zien.

Maar er is een heerlijk ‘totdat’, dat door de Koning Zelf is uitgesproken, en wel direct nadat Hij het oordeel had aangekondigd dat over de geliefde stad zou komen vanwege Zijn verwerping: ‘Zie, uw huis wordt aan u woest overgelaten. Want Ik zeg u: u zult Mij van nu aan

geenszins zien, totdat u zegt (en dan volgen weer dezelfde woorden die bij de intocht waren geroepen): ‘Gezegend Hij Die komt in de Naam van de Heer’ (Matt. 21:9; 23:38-39). De Koning zal *opnieuw* tot Zijn volk komen en dan zal het Hem met een berouwvol hart aannemen, want het zal zien op Hem Die het doorstoken heeft.

Wanneer Hij terugkomt, komt Hij niet slechts als de Messias, de Zoon van David. Hij bezit een grotere heerlijkheid, een waardigheid die uitgaat boven Zijn rechten op het volk Israël. Hij komt terug als *de Zoon des mensen*, de Erfgenaam van alle dingen, zoals wij dat al zagen in Daniël 7. Als zodanig ontvangt Christus de heerschappij niet alleen over Israël, maar over alle volken en over al de werken van Gods handen. De hele schepping zal aan Hem worden onderworpen (zie Ps. 8).

‘Zoon des mensen’ is een titel die de Heer Zelf ook bij voorkeur gebruikt in de evangeliën. In dit verband noemen wij nog enkele citaten uit het evangelie naar Mattheüs: ‘(...) dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen in de hemel; en dan zullen alle stammen van het land weklagen en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels met kracht en grote heerlijkheid (...) wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid; en voor Hem zullen alle volken verzameld worden’ (Matt. 24:30; 25:31-32).

Dat de Koning het Koninkrijk dan niet alléén in bezit neemt, maar het *deelt* met Zijn heiligen, blijkt eveneens uit Mattheüs. Wij lezen kort na de hierboven geciteerde verzen, dat de Koning tot de schapen zegt: ‘Kom, gezegenden van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging van de wereld af’ (Matt. 25:34). Hij beërft het Koninkrijk dus niet alléén – hoewel het Zijn rechtmatige

deel is doordat Hij de Erfgenaam is –, maar samen met hen die het Koninkrijk ontvangen als gunstbewijs van de Vader. Hij beërft het met de ‘schapen’, die gehoor gaven aan Zijn stem en die Hem volgden toen Hij nog door de wereld was verworpen (‘Mijn schapen horen Mijn stem en zij volgen Mij’).

Als de Zoon des mensen zal Hij dus zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, en alle volken zullen voor Hem verzameld worden. Deze rechtszitting moeten wij wel onderscheiden van de zitting van Openbaring 20, die plaatsvindt voor de Grote Witte Troon. De eerste rechtszitting vindt plaats aan het *begin* van het Vrederijk, de tweede aan het *einde* daarvan. De *eerste* heeft betrekking op de volken die op aarde zijn overgebleven na de oordelen van de Grote Verdrukking, de *tweede* op de ‘doden’ die voor de Grote Witte Troon staan, terwijl hemel en aarde wegvluchten voor het aangezicht van Hem Die op de troon zit.

Als Christus terugkomt om Zijn rijk te vestigen, worden alle volken voor Hem verzameld, want Zijn heerschappij strekt zich uit tot de einden van de aarde. Maar *de schapen* krijgen een ereplaats, een plaats aan Zijn rechterhand, wat in de Schrift altijd doelt op een positie van macht en heerschappij. Zij heersen met Christus, de duizend jaren. Die laatste gedachte vinden wij terug in Mattheüs 19, waar ook sprake is van de troon der heerlijkheid, die Christus zal oprichten na Zijn verschijning in heerlijkheid (vgl. Matt. 24 en 25). Christus zal heersen met de Zijnen en die heerschappij zal een concreet *aards* karakter dragen, hoewel ze *hemels* van oorsprong is; want het is de hemel, die over de aarde regeert.

Petrus vroeg de Heer wat het deel zou zijn van allen die Hem waren gevolgd in de tijd van Zijn verwerping. Hij wees toen niet op het hemelse deel dat ze in Hem, de verworpen en verheerlijkte Heer, zouden bezitten in de tijd van Zijn afwezigheid. Dat deed Hij wel in Mattheüs 11, waar wij zien dat de verworpen Messias tevens de Zoon is: Hij openbaart de Vader aan allen die de Vader Hem nu heeft gegeven. Deze gemeenschap met de Vader en de Zoon, in de kracht van de Heilige Geest, is het *hemelse* deel dat wij nu bezitten. Daardoor zijn wij rijk in God en rijk in het geloof. Het geeft ons een schat in de hemel, waar Christus verborgen is in God. Het opent voor ons de deuren van het Vaderhuis.

Daarover sprak de Heer echter niet. Hij sprak over de tijd dat Hij niet langer verborgen zou zijn in God, maar weer op aarde zou verkeren. De Heer toonde Petrus wat het loon zou zijn dat zij op aarde zouden ontvangen na Zijn verschijning in heerlijkheid. Hij antwoordde: ‘Voorwaar, Ik zeg u, dat u die Mij gevolgd bent, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, u ook op twaalf tronen zult zitten om de twaalf stammen van Israël te oordelen’ (Matt. 19:28).

Het woord ‘wedergeboorte’ wordt hier kennelijk *niet in persoonlijke zin gebruikt*. Er zal een totale vernieuwing plaatsvinden wanneer Christus Zijn rijk van vrede en gerechtigheid opricht. Bij Zijn wederkomst zal er een nieuwe orde tot stand komen, een nieuwe staat van zaken. Dat is de ‘wedergeboorte’. Als Hij dan verschenen is in Zijn heerlijkheid, zal Hij plaatsnemen op de troon van Zijn heerlijkheid. Maar er zijn nog méér tronen! De apostelen die Hem gevolgd waren in de tijd van Zijn vernedering, ontvangen ook een

troon. Zij zullen met Hem regeren en krijgen het bestuur over het herstelde Israël.

Dat wij hier werkelijk aan concrete aardse heerschappij hebben te denken, wordt bevestigd door de gelijkenis van de ponden in Lukas 19. De discipelen dachten, toen de Heer op weg was naar Jeruzalem, dat het Koninkrijk van God ‘onmiddellijk openbaar zou worden’. Zij dachten dat het Koninkrijk in zijn openbare gedaante, zoals het door de profeten was aangekondigd, direct door de Heer zou worden gevestigd. Maar zover was het nog niet. De Heer zou de aarde verlaten en teruggaan naar de hemel.

Ongetwijfeld was Hijzelf ‘de man van hoge geboorte’, die naar ‘een ver land’ zou reizen. Hij zou het Koninkrijk Gods nu niet vestigen, maar naar de hemel gaan om voor Zich een Koninkrijk te ontvangen en dan terug te keren. Wanneer Hij terugkomt, nadat Hij het Koninkrijk ontvangen heeft (bedenk: het is het Koninkrijk der hemelen dat straks *openbaar* wordt op aarde), roept Hij Zijn slaven bij Zich om hen te belonen voor hun dienst tijdens Zijn afwezigheid. Wat ontvangen zij dan? De trouwe slaven ontvangen heerschappij over een aantal steden, terwijl de boze slaaf om zijn ontrouw wordt geoordeeld.

Wij sluiten deze paragraaf af met een ander citaat uit Lukas: ‘En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen in een wolk, met kracht en grote heerlijkheid. Als nu deze dingen beginnen te gebeuren, richt u op en hef uw hoofden omhoog, want uw verlossing is nabij. En Hij sprak tot hen een gelijkenis: Zie de vijgenboom en alle bomen; wanneer zij al uitlopen en u dit ziet, dan weet u uit uzelf dat de zomer al nabij is. Zo ook u, wanneer u deze dingen zult zien gebeuren, weet dan dat

het Koninkrijk van God nabij is' (Luk. 21:27-31). Het Koninkrijk komt dus, zodra de Koning Zelf terugkomt en verschijnt met kracht en grote heerlijkheid. Nu wij de vijgenboom (een beeld van Israël) en de andere bomen (de andere naties in het Midden-Oosten) zien uitspruiten, weten wij dat de komst van het Vrederijk nabij is.

De dag van Christus

In Zijn profetische rede gebruikt de Heer in dit verband niet alleen het beeld van het aanbreken van *de zomer*, maar ook dat van het aanbreken van *de dag*. De komst van de Zoon des mensen in heerlijkheid zal een einde maken aan de duisternis waarin de wereld nu gehuld is. Zijn terugkeer met grote kracht en heerlijkheid betekent het einde van de nacht van Zijn verwerping. Hij zal verschijnen als de Zon der gerechtigheid.

Bij Zijn eerste komst was Christus in *morele* zin het Licht van de wereld, dat licht wierp op ieder mens. Het licht scheen in de duisternis, in een wereld die van God was vervreemd en die in geestelijke en morele duisternis was gehuld. Maar de duisternis heeft het niet begrepen, zij heeft het licht afgewezen. Christus is verworpen en het Licht heeft Zich teruggetrokken in de hemel. Wij leven nu in de periode waarin het nacht is, en waarin wij van het waarachtige Licht hebben te getuigen. Als christenen weerspiegelen wij Zijn licht, zoals de maan het licht van de zon weerkaatst (zie o.a. Joh. 1:5; 8:12; 9:5; 12:35-36; Ef. 5:8, 14; Fil. 2:15-16; 1 Joh. 2:8).

Gelukkig weten wij dat de nacht ver gevorderd is en de dag nabij is. Niemand weet precies wanneer het dag zal worden, dan alleen de Vader Zelf. Maar voor ons geldt dat wij *waakzaam* moeten zijn. Hoewel het nog nacht is, zien wij uit naar de dageraad. Wij wachten op het aanbreken van de nieuwe dag, zoals de wachters op de stadsmuren van Jeruzalem destijds uitzagen naar de morgen. Wij leven in de verwachting van Christus' komst als de Morgenster (2 Petr. 1:19; Openb. 2:28; 22:16-17), maar wij verlangen ook naar Zijn verschijning als de Zon der gerechtigheid (Rom. 13:12; Matt. 24:36; Hand. 1:6-7; Jes. 21:11-12; 2 Tim. 4:8; Mal. 4:1-3).

Het gaat ons nu speciaal om dit *laatste* aspect van de wederkomst van Christus, dat reeds in het Oude Testament was aangekondigd: Zijn verschijning als de Zon van de gerechtigheid. Dit zal een nieuw tijdperk inluiden, namelijk de dag van Zijn openbare heerschappij. Als de Morgenster komt Christus *voor de gemeente*, om haar tot Zich te nemen en haar in te voeren in het Vaderhuis. Zo stelt Hij haar in het definitieve bezit van haar hemelse deel. De morgenster wordt vlak voor zonsopgang waargenomen, voor het aanbreken van de dag. Als zodanig komt Christus onopgemerkt door de wereld, die in slaap verzonken is. Hij komt voor Zijn bruidsgemeente, die Hem verwacht en biddend uitroept: 'Kom, Heer Jezus!' Daarop volgen de oordelen van de dag van de Heere en Christus' verschijning als de Zon van de gerechtigheid. Dan is het dag geworden en begint de periode van de Christusregering, die gekenmerkt wordt door gerechtigheid, vrede en vreugde.

Maar Christus verschijnt dan niet alléén. Al Zijn heiligen komen met Hem en zij verschijnen in dezelfde heerlijkheid. Want de

rechtvaardigen stralen 'als de zon' in het Koninkrijk van hun Vader. Zij ontlene hun glans aan Christus, de Zon der gerechtigheid, wanneer zij met Hem in heerlijkheid verschijnen. En het zijn niet alleen de gelovigen die behoren tot de gemeente, die dan met Christus verschijnen. Ook de oudtestamentische heiligen en de opgewekte en verheerlijkte martelaren uit de Grote Verdrukking verschijnen met Hem en regeren met Hem, de duizend jaren (Zach. 14:5; Matt. 13:43; Openb. 17:14; 19:14; 20:4).

De komst van Christus als de Morgenster stelt de gemeente in het bezit van haar eigenlijke hemelse deel. Zijn verschijning als de Zon der gerechtigheid schenkt al de heiligen het aardse deel dat hun toekomt, omdat zij hier op aarde met Hem hebben geleden. Het Oude Testament spreekt niet over Christus' komst als de Morgenster. Dat is een verborgenheid die pas in het Nieuwe Testament is geopenbaard, met name door Paulus, die heel duidelijk de opname van de gemeente leert, terwijl Petrus en Johannes enkele malen hierop zinspelen.

Het Oude Testament spreekt echter wel nadrukkelijk over de verschijning van Christus als de Zon van de gerechtigheid. In feite is dit het grote thema van de oudtestamentische profetie: de komst van de Messias in heerlijkheid om Zijn zegenrijke regering te aanvaarden. Als zodanig is Hij het Middelpunt van het Vrederijk, de Zon die licht en warmte verspreidt. Deze Zon is een Bron van leven en genezing voor hen die Zijn Naam vrezende. Maar anderzijds blijft er ook niets verborgen voor de gloed van de Zon. Christus is dan het grote Licht, dat heerschappij voert over de dag en dat de goddelozen verteert (Jes. 60:1, 20; Mal. 4:1-3; Ps. 19:7; Gen. 1:16).

Koning David vergeleek de komst van de Messias eveneens met het aanbreken van de dag. Toen hij zijn laatste woorden uitsprak, gaf hij de volgende omschrijving van de Vredevorst:

‘Er komt een Heerser over de mensen,
een Rechtvaardige, een Heerser in de vreze Gods,
Hij is als het licht van de morgen, wanneer de zon opgaat,
een morgen zonder wolken’ (2 Sam. 23:3-4).

Wanneer de Vredevorst, de grote Zoon van David verschijnt, wordt het dag voor Israël maar ook voor de wereld. De gezalfde Koning van Israël is tevens de Zoon des mensen, en Hij zal heersen over al de werken van Gods handen. Vanuit Jeruzalem, de stad van de grote Koning, zal Zijn heerschappij zich uitstrekken tot de einden van de aarde. Omdat deze ‘Zon’ de aarde verlicht, zal de hele aarde vol zijn van de kennis van de Heere (Jes. 2:2-5; 9:5-6; 11:1-10 etc.).

Een voorproef van het Koninkrijk

Van de heerlijke toekomst van de Messias hebben de discipelen een voorproef gehad tijdens de verheerlijking op de berg, toen de Heer voor hen van gedaante veranderd werd en ‘Zijn aangezicht straalde *als de zon*’ (Matt. 17:2). Mattheüs tekent Christus als de verworpen Koning Die de weg van het lijden moest gaan. De discipelen begrepen er niets van dat Hij telkens aankondigde dat Hij moest lijden en sterven. Welnu, zei de Heer als het ware: ‘Jullie verwachten dat Ik het

Koninkrijk nu al zal oprichten en Mijn koninklijke heerlijkheid zal tonen. Dat zal later gebeuren, maar Ik zal jullie alvast een voorsmaak geven van Mijn toekomstige heerlijkheid. Ik zal jullie laten zien hoe het dan zal zijn, en dat zal jullie de kracht geven om Mij te volgen in Mijn vernedering’.

Zowel in Mattheüs als in Markus en Lukas, alsook in de tweede brief van Petrus is de verheerlijking op de berg *het onderpand van de toekomstige heerlijkheid* van de Zoon des mensen. In Mattheüs 16 lezen wij aan het eind: ‘Want de Zoon des mensen staat te komen in de heerlijkheid van Zijn Vader met Zijn engelen, en dan zal Hij ieder vergelden naar zijn doen. Voorwaar, Ik zeg u, dat er sommigen zijn van hen die hier staan, die de dood geenszins zullen smaken voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in Zijn Koninkrijk’ (Matt. 16:27-28).

Daarop volgt dan direct in Mattheüs 17 het verslag van de verheerlijking op de berg. Hetzelfde zien wij in Markus 8 en 9 (‘voordat zij hebben gezien dat het Koninkrijk van God is gekomen met kracht’), en in Lukas 9 (‘voordat zij het Koninkrijk van God hebben gezien’). De transfiguratie was een voorproef van de toekomstige heerlijkheid van het Koninkrijk en van de Koning Die het glorieuze Middelpunt ervan zal zijn. Vooralsnog zou Hij de weg van het lijden moeten gaan, maar bij Zijn wederkomst zou Hij Zijn majesteit openbaren en het Koninkrijk met kracht oprichten.

Daarom verzekert Petrus ons in zijn verslag van de verheerlijking op de berg, dat deze gebeurtenis het profetische Woord *bevestigde* dat de Messias en Zijn heerlijkheid aankondigde. Het is een getuigenis van

de majesteit van de Koning, Die niemand minder is dan de Heer der heerlijkheid, en van de grootheid van Zijn rijk (2 Petr. 1:11-19).

In feite zien wij bij de verheerlijking op de berg het komende Koninkrijk *in miniatuur*. In de *eerste* plaats gaat het om de Koning Zélf. Hij verschijnt in heerlijkheid als ‘de Zon van de gerechtigheid’. In de *tweede* plaats weerklinkt de stem van God de Vader. Hij geeft de Zoon de eer die Hij waard is te ontvangen. Zo zal het ook in het Vrederijk zijn. Het zal dan voor iedereen duidelijk zijn dat Christus het Koninkrijk ontvangt uit de handen van de Vader en dat Hij namens Hem regeert. In de *derde* plaats zien wij de heiligen, rondom de Koning gegroepeerd. Hij is het heerlijke Middelpunt van het rijk, maar de Zijnen verschijnen mét Hem in heerlijkheid. Mozes en Elia vertegenwoordigen de *hemelse* heiligen, de discipelen de *aardse* heiligen. Maar aller oog is gericht op de heerlijkheid van de Koning en van het werk dat Hij heeft volbracht op aarde. ‘Zijn uitgang’ (lett. *exodus*), die Hij heeft volbracht te Jeruzalem, is het onderwerp van hun gesprekken en hun aanbedding (Luk. 9:31).

3. Het koninkrijk nu en straks

Het Koninkrijk in deze tijd

Als het Koninkrijk dus een toekomstige zaak is, die pas realiteit wordt bij de terugkeer van de Koning, betekent dit dan in dat wij nu niets met het Koninkrijk Gods te maken hebben? Nee, dat is een misverstand. Wij hebben ook in deze tijd, waarin de Koning nog afwezig is, alles ermee te maken. Wij erkennen immers het gezag van Christus, ook al is Hij nu nog door de wereld verworpen en laat Hij Zijn rechten niet openlijk gelden. Alleen moeten wij goed begrijpen dat het Koninkrijk in deze tijd een verborgen karakter draagt, en wel in drieërlei opzicht:

1. Het Koninkrijk bezit nu een vorm die in het Oude Testament *verborgen* was.
2. Het bezit namelijk niet de *openbare* gedaante waarin het was aangekondigd; het draagt het karakter van innerlijke, geestelijke heerschappij.
3. Dit komt doordat de Koning Zelf afwezig is. Hij is *verborgen* in God, zoals Paulus zegt (Kol. 3:3-4).

Het Koninkrijk zou een *andere* gedaante aannemen, nadat de Heer door Zijn volk was verworpen; de zichtbare komst van het rijk zou worden uitgesteld tot de wederkomst. Vandaar dat de Heer zegt dat het Koninkrijk der hemelen ‘gelijk is geworden aan’, of ‘gelijk is aan’. Er zijn diverse gelijkenissen, waarin Hij de verborgenheden van het Koninkrijk uiteenzet (zie met name Matt. 13). Daarom vergelijkt Hij Zich in Mattheüs 13 niet met *een Koning*, maar met *een Zaaier*. Hij gaat uit om het zaad van het Woord van God te zaaien. Hij zaait het overal waar Hij komt: niet alleen *in Israël*, want de akker is *de wereld*. Dit werk zet Hij tot op heden voort door middel van Zijn dienstknechten.

Maar helaas is de boze ook actief en deze zaait onkruid midden onder de tarwe. Hierdoor ontstaat er vermenging tussen goed en slecht zaad, tussen de zonen van het Koninkrijk en de zonen van de boze. De definitieve scheiding tussen goed en kwaad – tussen bozen en goeden – komt echter pas in de voleinding van de eeuw, bij de terugkeer van de Koning. Hij zal in heerlijkheid verschijnen als de Zoon des mensen (want Zijn rechten gaan verder dan het volk Israël), en Zijn engelen uitzenden om Zijn Koninkrijk te reinigen van alle ongerechtigheid. Dan zal Hij door Zijn macht een einde maken aan de huidige verborgen vorm van het Koninkrijk, waarin goed en kwaad, ware Christusbelijders en naambelijders met elkaar vermengd zijn.

In de huidige tijd heerst Christus dus op een verborgen, geestelijke wijze. Hij ‘heerst’ daar waar men Zijn gezag erkent, waar men zich buigt voor Zijn Woord. Hij regeert door Zijn Woord en Geest, terwijl Hij bovendien de intrede van het kwaad in Zijn rijk niet verhindert.

Maar straks komt de tijd waarin Hij met de adem van Zijn lippen de goddeloze zal doden en het zwaard van Zijn mond zal gebruiken om Zijn heerschappij openlijk te vestigen (Jes. 11:4; 2 Thess. 1:8; 2:8; Openb. 19:15).

Dit betekent ook dat de kenmerken van het Koninkrijk, die straks openbaar zullen worden, nu al *op een geestelijke wijze* gekend en genoten worden. Zal het Vrederijk een rijk van gerechtigheid, vrede en vreugde zijn? Zeker, maar diezelfde kenmerken heeft het ook nu al: ‘(...) het Koninkrijk Gods is (...) rechtvaardigheid en vrede en blijdschap in de Heilige Geest’ (Rom. 14:17). Let wel: het is rechtvaardigheid en vrede en blijdschap ‘in de Heilige Geest’. De zegeningen van het Koninkrijk zijn in de huidige periode van *geestelijke* aard. Ze zijn ons deel door de werking van de Heilige Geest Die in ons woont. Er is nog steeds géén vrede op aarde, blijvende gerechtigheid en blijdschap. Maar wij die het gezag van Christus erkennen en willen buigen voor Zijn Woord, hebben *vrede* met God. Onze harten zijn vervuld van *blijdschap*, en *gerechtigheid* kenmerkt onze handel en wandel. Zó dienen wij Christus als Heer (Rom. 14:18).

Daarom zegt de apostel Paulus in dezelfde brief ook, dat wij hebben te wandelen ‘als op de dag’ (Rom. 13:13). Straks zal de dag van het Vrederijk aanbreken en zal de Zon der gerechtigheid verschijnen. Maar wij zijn nu al kinderen van het licht en zonen van de dag. Wij wandelen nu al in het licht van de dag die gaat komen. Wij behoren niet meer tot de wereld die in slaap is verzonken, want wij worden bestraald door het licht van de opgestane Heer (Ef. 5:8-14; 1 Thess. 5:4-8).

Het beërven van het Koninkrijk

Toch is er nog een ander belangrijk verschil tussen het Koninkrijk in zijn *huidige* en in zijn *toekomstige* gedaante, dat aan de orde moet worden gesteld. Het verschilpunt is namelijk niet alleen, dat het Koninkrijk nu *verborgen* is en straks *een openbare gedaante* zal aannemen. Het punt dat ook nog moet worden belicht, is dat wij nu *onderdanen* in het Koninkrijk zijn, terwijl wij straks *mede-erfgenamen* zullen zijn.

In Romeinen 14:17 hebben wij een omschrijving gevonden van het Koninkrijk van God in zijn huidige gedaante. Het draagt bepaalde morele kenmerken, die straks in het Vrederijk tot volle ontplooiing zullen komen. Maar als wij het verband nagaan waarin dit vers voorkomt, dan valt ook op hoe vaak het woord 'Heer' wordt gebruikt in het hele gedeelte van Romeinen 14:4-18. Wij dienen Christus *als Heer*, wanneer wij volgens de beginselen van het Koninkrijk leven. Wij heersen *zélf* nu niet: wij zijn *dienstknechten* van Christus en *slaven* van God. In het Koninkrijk in zijn huidige vorm zijn wij dus *onderdanen van Christus*. Wij regeren niet met Hem, maar wij zijn onderworpen aan Zijn gezag. In de toekomst zal dit anders zijn. Dan zullen wij *met Hem regeren* en met Hem het Koninkrijk beërven.

Dat is het waarop Jakobus doelt, als hij zegt dat wij *erfgenamen* zijn van het Koninkrijk. Het is een *toekomstige* zegen, hoewel met belangrijke praktische consequenties voor deze tijd. Dit wordt bevestigd door

enkele andere Schriftplaatsen, die gaan over het beërven van het Koninkrijk:

- ‘Beërf het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging van de wereld’ (Matt. 25:34).
- ‘onrechtvaardigen zullen Gods Koninkrijk niet beërven’
- (1 Kor. 6:9-10).
- ‘vles en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven’
- (1 Kor. 15:50).
- ‘wie zulke dingen doen, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven’ (Gal. 5:21).
- ‘geen (...) heeft erfdeel in het Koninkrijk van Christus en van God’ (Ef. 5:5).

De eerstgenoemde tekst is al eerder voor onze aandacht gekomen. Wanneer de Koning in Zijn heerlijkheid verschijnt, zal Hij plaatsnemen op de troon van Zijn heerlijkheid. Maar dan zal Hij niet alléén regeren. De heiligen regeren *met Hem* en zij beërven het Koninkrijk, dat naar Gods belofte reeds lang geleden voor hen was weggelegd. Christus is *de* Erfgenaam, maar de heiligen zijn mede-erfgenamen met Hem. Het is het Koninkrijk van Christus en van God, zoals Efeziërs 5:5 het uitdrukt. Maar de grote Koning deelt Zijn erfenis met de Zijnen. Ook de andere genoemde teksten spreken over het beërven van het Koninkrijk als iets toekomstigs. Vooral 1 Korinthiërs 15:50 spreekt duidelijke taal. Het gaat om een zegen die

ons in de opstanding ten deel valt, en nadat wij met Christus in heerlijkheid zijn verschenen.

Wij zouden nog andere Schriftplaatsen kunnen noemen, die ons als erfgenamen betitelen of die over de erfenis spreken (zoals Rom. 8:17; Gal. 3:29; 4:7; Ef. 1:10-14; Kol. 3:24; Hebr. 9:15; Openb. 21:7). De erfenis wordt hier niet speciaal omschreven als bestaande uit 'het Koninkrijk', maar deze plaatsen bevestigen dat het om een *toekomstige* zegen gaat, om dingen die wij nog moeten beërven. Inderdaad zijn wij nu al 'erfgenamen', evenals wij ook 'koningen' zijn, maar dat wil niet zeggen dat wij ons erfdeel reeds hebben ontvangen of de koninklijke macht reeds uitoefenen. Wij bezitten de *waardigheid*, maar de daaraan verbonden *macht* oefenen wij nog niet uit. Christus Zélf wacht aan Gods rechterhand, totdat Zijn vijanden gelegd worden tot een voetbank voor Zijn voeten (Hebr. 10:13). Daarom wachten wij met Hem. Wij wachten met de Erfgenaam, totdat Hij Zijn erfdeel openlijk in bezit zal nemen. Wij wachten met de Koning, totdat Hij Zijn koninklijke heerschappij openlijk zal aanvaarden.

Christus is door God gesteld tot Hoofd boven alle dingen, zowel de dingen in de hemelen als op de aarde. Dat is nu nog niet zichtbaar; het zal pas worden gezien in een *toekomstige* bedeling, de bedeling van de volheid der tijden. Dan zullen hemel en aarde met elkaar in harmonie zijn en dan zal de wil van de hemel inderdaad gebeuren op de aarde. Christus is de Erfgenaam van alle dingen, maar door Hem zijn wij ook erfgenamen geworden. Wij wachten op de (ver)lossing van het erfdeel dat Hij heeft verworven (Ef. 1:10-14).

Het laatste Bijbelboek toont dat Christus Zijn erfdeel in bezit zal nemen door middel van de oordelen. De erfenis moet worden ontrukkt aan de macht van de tegenstander, de overste van de wereld. Alleen het Lam is waardig bevonden om dat te doen. Hij heeft de eigendomsrechten op het erfdeel verworven. Hij heeft de losprijs betaald – het was de prijs van Zijn eigen bloed – en Hij zal de schepping tot God terugbrengen. Maar als dit is gebeurd, dan zullen de Zijnen met Hem regeren – zoals Openbaring 20 ons toont. Dan deelt Christus de erfenis met de mede-erfgenamen. Hij is van alle dingen het Hoofd, maar Hij deelt Zijn macht met de Zijnen. Hij is het Hoofd, maar de gemeente is het *lichaam* van het Hoofd en daarom onlosmakelijk met Hem verbonden (Ef. 1:20-23).

De gemeente zal een bijzondere plaats innemen te midden van de overige erfgenamen van het Koninkrijk. Er zijn immers diverse families van heiligen, die het Koninkrijk zullen beërven:

- behalve de gemeente de oudtestamentische heiligen, die ook deelhebben aan de eerste opstanding (Openb. 20:4-6);
- de grote menigte die uit de Grote Verdrukking komt (Openb. 7);
- verder nog de op aarde levende heiligen uit Israël en uit de volken, die het Koninkrijk zullen binnengaan (Matt. 25:31-46).

Maar de gemeente bezit een bevoorrechte plaats, omdat zij één is met Hem die het stralende Middelpunt van het Koninkrijk zal vormen. Zij is het lichaam van het Hoofd en de bruid van het Lam, een familie van *hemelse* heiligen die op een bijzondere wijze met Christus verbonden zal zijn. De gemeente zal als het hemelse Jeruzalem de regeringszetel vormen van God en van het Lam. Zij behoort tot de

hemelse sfeer van het rijk. Het herstelde Jeruzalem op aarde zal het centrum zijn van de *aardse* sfeer van het rijk. Hoe de verhouding daartussen precies zal zijn en welk aandeel de verschillende families van heiligen zullen hebben in de Christusregering, valt niet precies te zeggen. Wij kunnen dat met een gerust hart overlaten aan de wijsheid van de Koning, Die iedereen de plaats zal wijzen die hem toekomt. Hoofdzaak is dat er harmonie zal zijn tussen de hemel en de aarde, en dat de hemel haar gezegende heerschappij rechtstreeks zal uitoefenen over de aarde.

Het Koninkrijk is het *einddoel* van Gods regeringswegen met de schepping. Aan het Koninkrijk zal ook een *einde* komen, in die zin dat er een moment zal komen waarop Christus het Koninkrijk overgeeft aan God de Vader. Het Koninkrijk zal overgaan in de eeuwige toestand, waarin God zal zijn 'alles in allen'. Dan zal de bemiddelende regering van Christus niet langer nodig zijn en zullen wij dus ook niet meer publiekelijk met Hem regeren (1 Kor. 15:24-28). Na het Vrederijk zal de gerechtigheid niet meer *heersen* maar *wonen* op aarde, en God zal dan wonen bij de mensen (2 Petr. 3:13; Openb. 21:3).

‘Wees niet bang, kleine kudde,
want het is het welbehagen van uw Vader
u het Koninkrijk te geven’.

Lukas 12:32

